

Arrest

**nr. 41 393 van 2 april 2010
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2010 houdende een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 19 maart 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 juni 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest de weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 augustus 2009 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan verzoeker.

Op 8 december 2009 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 18 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering

tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten M.M. (...) en van nationaliteit te zijn : Libanon die een asielaanvraag heeft ingediend op 08/12/2009 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 16 januari 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 2 februari 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 maart 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 juni 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 8 december 2009 een tweede asielaanvraag indiende waarbij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene van zijn familie heeft vernomen dat hij niet moet terugkeren omdat hij nog in gevaar verkeert waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van voormelde wet.

Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei

1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker deelt mee aan het CGV dat hij via zijn ouders vernomen heeft dat het nog steeds zeer gevaarlijk is voor hem om terug te keren naar zijn thuisland. Hij wijst daarbij tevens op de aanzienlijke macht van de "Hezbollah" en de onmacht van de nationale autoriteiten om hem bescherming te bieden tegen deze agressieve beweging. Het is verzoeker op heden onmogelijk om documenten voor te leggen die zijn beweringen staven.

Het is de taak van de asielzoeker aan te tonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is, en in de mate van het mogelijke stavingsstukken aan te brengen die de gegrondheid van zijn vrees staven. Toch kunnen de verklaringen van de kandidaat-vluchteling op zichzelf een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling, als ze mogelijk geloofwaardig en eerlijk zijn. Het is pas als de verklaringen flagrant tegenstrijdig zijn, onmogelijk, vaag of incoherent dat men eventueel kan besluiten tot een ongelooftwaardig relaas.

Bij het aanvragen van deze tweede asielaanvraag, heeft verzoeker aangegeven dat hij graag zijn asielaanvraag opnieuw zou laten onderzoeken door de Belgische autoriteiten. Hij heeft geen nieuwe documenten, want deze zijn niet voorhanden. Hezbollah is op zoek naar verzoeker, maar laat daarbij geen sporen na. Het enige waarop verzoeker zich kan baseren is op samenhangende verklaringen. Hij heeft contact genomen met zijn familie om na te gaan of het veilig is voor hem om terug te keren. Zijn eerste asielaanvraag was immers negatief. Hij vernam dat Hezbollah nog steeds op zoek is naar hem en dat hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland, om aldaar in veiligheid verder te leven. Om deze reden stapte verzoeker opnieuw naar de DVZ in de hoop dat men zijn aanvraag opnieuw zou willen onderzoeken. De DVZ doet deze verklaring van verzoeker als "loutere en gemakkelijke beweringen". De motivering van de DVZ kan eveneens beschouwd worden als een "gemakkelijke bewering", in die zin dat zij de aanvraag afwijst grotendeels omdat een verklaring geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt. Zoals reeds hoger aangegeven, zijn verklaringen op zich van een kandidaat vluchteling heel waardevol als ze samenhangend zijn, geloofwaardig edm.

Verzoeker volhardt dat de bestreden beslissing zeer gebrekkig gemotiveerd is.

Het middel in gegrond."

3.2. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in zijn enig middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.3. Het middel faalt naar recht voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet. Artikel 149 van de Grondwet heeft immers betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht terwijl *in casu* een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie die hierop betrekking heeft, kan bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoeker toont met zijn overwegend theoretisch betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker niet tegelijk dienstig kan stellen dat de motivering van de bestreden beslissing ontbreekt en dat ze onjuist of gebrekkig is: ofwel ontbreekt de motivering van de bestreden beslissing ofwel is er een motivering maar is ze onjuist of gebrekkig. Wanneer verzoeker inhoudelijk kritiek geeft op de bestreden beslissing gaat de Raad ervan uit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag van 8 december 2009 geen documenten voorlegde, dat verweerder bijgevolg enkel op basis van de verklaringen van verzoeker diende na te gaan of hij nieuwe gegevens aanbracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Blijkens datzelfde administratief dossier legde verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op 30 december 2009 bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag *“welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?”* volgende verklaringen af:

“Ik heb geen nieuwe elementen aan te brengen.

Ik heb nog contact met mijn familie. Ze zeggen dat ik niet moet terugkeren omdat ik nog in gevaar ben ginder. Documenten die dit kunnen bewijzen heb ik bij mijn eerste aanvraag al ingediend. Verder heb ik hier niets aan toe te voegen.”

Waar verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de informatie van verzoekers familie geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt en het loutere en gemakkelijke beweringen zijn, kan niet worden ingezien dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker kan bezwaarlijk anders beweren.

Volgens verzoeker dient een asielzoeker slechts in de mate van het mogelijke stavingsstukken aan te brengen. Hij stelt dat hij geen nieuwe documenten voorhanden heeft maar dat de verklaringen *“op zichzelf een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling, als ze mogelijk geloofwaardig en eerlijk zijn.”*

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing getroffen werd naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag en dat deze slechts in aanmerking wordt genomen voor zover er nieuwe gegevens worden verstrekt waaruit ernstige aanwijzingen blijken tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige

schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast met betrekking tot de "nieuwe gegevens" zoals bedoeld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ligt bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). In dit verband volstaat het niet "*samenhangende en geloofwaardige verklaringen*" af te leggen zoals verzoeker ten onrechte beweert. Het is niet de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om te bewijzen dat de verklaringen van een asielzoeker wiens eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden door de asielinstanties, onwaar zijn en om lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Met andere woorden, het besluit van verweerder dat de verklaringen terugslaan op zijn eerste asielrelaas en dat aan dit relaas geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties waardoor verzoeker geen nieuwe gegevens heeft naar voor gebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is niet kennelijk onredelijk.

Verzoekers betoog is geenszins bij machte de pertinente en deugdelijke motieven van de beslissing aan het wankelen te brengen. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN